

[Hanne Reintoft.]

svarsministeren synes jeg ikke, vi har set disse sociale tilbud. De tilbud, Københavns kommune er kommet med om boliger i saneringskvarterer, i husvildebarakker og på kvindehjem, kan jeg ikke opfatte som reelle tilbud. For flere grupper vedkommende var der slet ikke noget tilbud: det gjaldt f. eks. de unge grønlandere. Vi må afvise disse planer, og dér må vi i fuld overensstemmelse med christianitterne sige, at det er netop sådan, mennesker ikke skal leve, og de har vores fulde støtte i at protestere imod de vilkår, man byder dem på den led.

Jeg forstår godt, at Københavns kommune vil forhale en konfrontation, for man kan ikke leve op til denne folketingsbeslutning, den har ingen reel værdi, den passer ikke til tilværelsen, til livet. Det er i øvrigt en meget farlig ting i politisk liv.

Befolkningen viser jo også tydeligere og tydeligere ved sin holdning, at man ikke accepterer de foreslåede indgreb. Jeg er sikker på, at fremskridtspartiet virkelig har troet, at der var popularitet og vælgere i bare at have en negativ holdning til Christiania. Jeg synes, det er meget, meget beroligende, at stemningen i den danske befolkning ikke er sådan, at bare man truer med vold og med at udlette menneskers levevilkår, synes hele den danske befolkning, det er godt.

Det, jeg måske frygter, er, at alle — også dem, der bor på Christiania — ikke kan overskue konsekvenserne ved at acceptere det, ved at løse vore menneskelige og sociale problemer på den led, men det er en lidt mere nuanceret holdning, som det åbenbart desværre ikke er muligt at diskutere herinde.

Lad mig understrege til sidst: vi ønsker ikke denne nye form for slag på Fælleden den 1. april. Vi tror, at ingen i samfundet er tjent med dette, vi mener ikke, det er nogen løsning for Christianias beboere, der kan bruges. Vi vil gerne se disse løsninger, vi vil gerne tage hele den samfundsmæssige debat op, men der må være løsninger på bordet, for at vi skal medvirke til at finde bedre veje end dem, man efter vor mening har fundet på Christiania.

Erhard Jakobsen (CD):

Det er forståeligt, hvis forsvarsministeren har lyttet til denne debat med betydelig interesse. Jeg er sikker på, at forsvarsmini-

steren med tilfredshed har fastslået, at på nuværende tidspunkt er denne sag afgjort, efter de talere, der har været: uanset hvilke forslag der i fremtiden måtte komme fra hvilke partier om at lave om på beslutningen i den dagsorden, folketinget vedtog, kan det ikke lade sig gøre. Jeg står her naturligvis for at lægge centrum-demokraternes 4 stemmer til de stemmer, der allerede er afgivet for, at man bliver stående på den beslutning, der tidligere er truffet; der er altså ingen mulighed for at ændre ved den.

Så vil jeg gene tale om noget, som jeg mener vedrører sagen mere end noget andet, men som der næsten ikke er talt om, og det er Bådsmandsstrædes kaserne. Det er det, sagen drejer sig om, men det er der næsten ingen der har talt om. Der er ellers god grund til at tale om, at staten har Bådsmandsstrædes kaserne, som henligger med magasinbygninger og lagerlokaler osv., som borgmesteren redegjorde for i radioen forleden dag. Det svarer ganske til 10.000 husejere landet over, der på et eller andet tidspunkt har ligget med noget eller har opført noget og har fået strenge påbud om at sørge for, at det forsvandt inden en måned. De pågældende husejere har aldrig nogen sinde fået udsættelse: det har været bål og brand og væk med den garage og ned med det dér. Jeg skammer mig over — ikke ministeren, for det er der bestemt ingen grund til, men ministerens beretning — at se, hvordan der står: Københavns kommune henstillede, Københavns kommune forlangte, Københavns kommune pålagde, Københavns kommune gjorde, uden at der skete noget som helst. Hvilken anden kommune i landet ville nogen sinde tillade en privatmand at sidde henstillinger overhørig, som det her er sket? Det er ikke ministerens ansvar, det er lige så meget folketingets ansvar, det er også mit ansvar. Nu må det høre op, det må stå helt klart, at man ikke i den grad kan gøre forskel på borgere her i landet, at det, en privatmand aldrig ville få lov til, har man her i 3 år tilladt: at mennesker har fået lov til at være i noget, de selv er trængt ind på, bo i noget, der aldeles ikke er bestemt til beboelse, og som myndighederne ifølge alle bygningsvedtægter skal forhindre bebos. Det har været situationen, siden den ulovlige beboelse begyndte og fænomenet Christiania indtrådte.